

Nr 82.

Av herr **Andersson** i Skrädene, om ändring i 17 kap. 12 § handelsbalken.

Genom lagarna den 18 september 1909 och den 11 oktober 1912 om skogsaccis m. m. har åt kommunerna beretts en inkomstkälla, som i många fall redan är och med tiden borde bliva av allt större betydelse för den kommunala finansförvaltningen. Att denna accis till sin natur är en skatt, läser icke kunna bestridas. Då härtill kommer, att jämlikt gällande bestämmelser accisen skall beräknas vid uppgörandet av de årliga inkomst- och utgiftsförslagen inom kommunerna, synes det rimligt och önskvärt, att den trygghet för att de beräknade inkomsterna verkligen inflyta, som genom förmånsrättsordningen beretts kommunen med avseende å uttaxerade kommunalutskylder, jämväl må kunna påräknas i fråga om skogsaccisen. Emellertid ha tvivel yppat sig, huruvida stadgandet i 17 kap. 12 § handelsbalken om förmånsrätt för kommunalutskylder är tillämpligt å skogsaccis. Såvitt jag känner, har frågan icke varit föremål för högsta domstolens prövning, men underdomstol har underkänt framställda anspråk på förmånsrätt för skogsaccis. Under sådana omständigheter synes det av behovet påkallat, att i stadgandet inryckes uttrycklig bestämmelse om förmånsrätt jämväl för skogsaccis.

De jämlikt kungl. förordningen den 11 oktober 1912 utgående skogsårdsavgifterna torde visserligen icke kunna jämföras med skatter i vanlig bemärkelse, men hava dock till ändamål att tillgodose ett allmänt intresse av största betydelse. nämligen vården av enskildes skogar. Säkerheten för dessa avgifters behöriga erläggande torde i viss mån hava försämrats genom den ändring i fråga om sättet för avgifternas utgående, som genom ovanberörda kungl. förordning kom till stånd. Enligt äldre bestämmelser beräknades avgifterna å virke, avsett för export, samt å trämassa, medan numera avgifterna utgå efter enahanda grunder som skogsaccisen. Denna

ändring innebär, att avgiftsplikten, som förut ålåg ett fåtal i regel solida exportfirmor och trämassefabrikanter, numera överflyttats på den stora massan av skogsavverkare, och det ligger i sakens natur, att härigenom oftare än förr insolvens hos den avgiftspliktige skall inträffa och medföra, att avgifterna icke kunna utgå. På grund härav synes det mig kunna ifrågasättas, huruvida icke jämväl skogsvårdsavgifter borde tillerkännas enahanda förmånsrätt, som ovan för skogsaccis ifrågasatts.

Jag vågar sålunda vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i andra stycket av 17 kap. 12 § handelsbalken, att den förmånsrätt, som där omförmäles, må tillkomma jämväl enligt gällande författningar utgående skogsaccis och skogsvårdsavgifter.

Stockholm den 24 januari 1914.

Rosarus Andersson.
